

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

Nr. 2/23 august 2020

SF. IUSTIN POPOVICI
CUVÂNT LA TĂIEREA CAPULUI SF. IOAN BOTEZĂTORUL

Astăzi este mica Vinere Mare, altă Vinere Mare. Căci astăzi a fost ucis *cel mai mare între cei născuți din femeie* – Sf. Ioan Botezatorul și Înaintemergătorul Domnului. În Vinerea Mare oamenii L-au dat morții pe Dumnezeu, L-au răstignit pe Dumnezeu. În ziua sfântului praznic de astăzi oamenii l-au ucis pe cel mai mare om. *Cel mai mare* – aceasta nu o spun eu…Căci buzele Domnului au spus despre el: *Acesta este cel mai mare între cei născuți din femeie* (Matei 11, 11). Nu este laudă mai mare în această lume.

Da, praznicul de astăzi este o altă Vinere Mare. De ce?... Pentru că Sf. Înaintemergător întruchipează întru sine, în persoana sa, toate virtuțile Cerului, toate virtuțile tuturor Proorocilor, ale tuturor Apostolilor, ale tuturor Mucenicilor; ale Îngerilor Cerești, ale tuturor Mărturisitorilor. Iată, astăzi noi proslăvim pieirea, tăierea capului întâiului Apostol între toți Apostolii. Căci Înaintemergătorul Domnului a fost trimis de Dumnezeu în primul rând ca să facă cunoscut lumii pe Mântuitorul ei.

Încă a dobândit Sf. Înaintemergător mărturia Domnului că este cel mai mare între cei născuți din femeie, că el este Întâiul Mucenic al Noului Testament între toți Sfinții Mucenici… Iată cum a pătimit el pentru Dreptate dumnezeiască în această lume! A pătimit cu bucurie! În cântările și în rugăciunile bisericești de astăzi se spune că a plecat cu bucurie la moarte: „pentru adevăr nevoindu-te, bucurându-te, ai binevestit şi celor din iad pe Dumnezeu” … Primul descoperitor al bucuriei sfinte în mucenicie este slăvitul, Sf. Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului.

Şi a intrat slăvitul Înaintemergător în împărăția morții ca Înaintemergătorul tuturor adevăraților mărturisitori ai lui Hristos în lume, ca Înaintemergătorul tuturor adevăraților prooroci din lume, ca să facă cunoscut tuturor sufletelor din împărăția morții: *Iată, atunci când Domnul Se va arăta aici peste puțin timp, moartea va fi biruită, demonii vot fi biruiți, împărăția morții va fi nimicită. Şi voi veți fi scoși din această grozăvie în bucuria cerească şi în lumea cerească.* De aceea Domnul a tăcut, de aceea Domnul nu l-a înviat pe acela despre care a zis că este cel mai mare între cei născuți din femeie. Trebuia ca el să-și ducă la bun sfârșit lucrarea sa apostolică, lucrarea sa evanghelică, lucrarea sa mucenicească, lucrarea sa mărturisitoare în iad, în împărăția morții.

Şi, iată, de aceea ziua de astăzi este pentru noi, creștinii, ca o a doua Vinere, Vinerea Mare. Însă așa cum pentru Mântuitorul după Marea Vineri vine Învierea, tot așa și Înaintemergătorul cu bucurie moare, intră în moarte, căci vede biruința asupra morții, știe că Domnul îi va asigura și lui Viața veșnică și învierea din morți în ziua înfricoșătoarei Judecăți…

De două mii de ani el face minuni în sufletele tuturor celor ce se îndreaptă spre el în rugăciune… Când te afli în vreun necaz mare, întoarce-te către acest întâi Evanghelist. Orice amărăciune ar fi în sufletul tău, el o va îndulci prin

Bunele Vestiri ale lui Hristos, pe care ți le va trimite în taină din cealaltă lume, în sufletul tău chinuit. Și când te afli în ispitele și grozăviile acestei lumi pământești, tu aleargă la el, al Sfântul Mărturisitor, spune-i despre inima ta, povestește-i despre sufletul tău, și fii încredințat că el va coborî în sufletul tău într-un fel dumnezeiesc și tainic și te va mântui și te va izbăvi de toate ispitele și necazurile.

Capul Sf. Ioan Botezătorul se află în Catedrala din Amiens (Franța), după ce în sec. al XIII-lea a fost furat de cruciați de la Constantinopol. Partea occipitală din cap a rămas încă din sec. al V-lea în Siria, aflându-se azi la Moscheia Omeiazilor din Damasc.

EVANGHELIA DUMINICII
Matei XVIII, 23-35

Asemănatu-s-a împărăţia cerurilor omului împărat care a voit să se socotească cu slugile sale. Şi, începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanţi. Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el şi femeia şi copiii şi pe toate câte le are, ca să se plătească. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduieşte-mă şi-ţi voi plăti ţie tot. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul şi i-a iertat şi datoria. Dar, ieşind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el şi care-i datora o sută de dinari. Şi punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plăteşte-mi ce eşti dator. Deci, căzând cel ce era slugă ca şi el, îl ruga zicând: Îngăduieşte-mă şi îţi voi plăti. Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria. Iar celelalte slugi, văzând deci cele petrecute, s-au întristat foarte şi, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ţi-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca şi tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum şi eu am avut milă de tine? Şi mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria. ***Tot aşa şi Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veţi ierta - fiecare fratelui său - din inimile voastre***.

„*Pentru iubirea noastră de sine nimic nu e mai greu decât a ierta*. Vreo supărare pricinuită fără voie, într-ascuns, pe care să n-o fi văzut nimeni, mă rog, o mai iertăm; dar de primit vreo lovitură mai dureroasă, și încă în fața altora, nici vorbă de iertare. Sunt împrejurări în care vrei, nu vrei, nu poți să dai glas nemulțumirii, așa că taci; limba tace, în timp ce inima vorbește și urzește planuri negre. Dacă jignirea e puțin mai mare, nici vorbă nu mai poate fi de înfrânare: nici rușinea, nici teama, nici paguba nu-l pot opri pe om să se răzbune... *Uneori, purtarea rămâne prietenoasă la arătare; dar lăuntric este o dușmănie neîmpăcată*: asta în vreme ce Domnul cere să iertăm din toată inima.” (**Sf. Teofan Zăvorâtul**)

APOSTOLUL DUMINICII
1 Corinteni IX, 2-12

Dacă altora nu le sunt apostol, vouă, negreşit, vă sunt. Căci voi sunteţi pecetea apostoliei mele în Domnul. Apărarea mea către cei ce mă judecă aceasta este. N-avem, oare, dreptul, să mâncăm şi să bem? N-avem, oare, dreptul să purtăm cu noi o femeie soră, ca şi ceilalţi apostoli, ca şi fraţii Domnului, ca şi Chefa? Sau numai eu şi Barnaba nu avem dreptul de a nu lucra? *Cine slujeşte vreodată, în oaste, cu solda lui? Cine sădeşte vie şi nu mănâncă din roada ei? Sau cine paşte o turmă şi nu mănâncă din laptele turmei?* Nu în felul oamenilor spun eu acestea. Nu spune, oare, şi legea acestea? Căci în Legea lui Moise este scris: "Să nu legi gura boului care treieră". Oare de boi se îngrijeşte Dumnezeu? Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris: "Cel ce ară trebuie să are cu nădejde, şi cel ce treieră, cu nădejdea că va avea parte de roade". Dacă noi am semănat la voi cele duhovniceşti, este, oare, mare lucru dacă noi vom secera cele pământeşti ale voastre? Dacă alţii se bucură de acest drept asupra voastră, oare, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci toate le răbdăm, ca să nu punem piedică Evangheliei lui Hristos.

Din tâlcuirea **Sf. Ioan Gură de Aur**

„Este demn de observat aici și aceea, că fericitul Pavel peste tot locul păstrează simetria, căutând numai strictul necesar, nicidecum de prisos. Căci n-a zis: Cine slujește în oaste și nu se îmbogățește?, ci: Cine slujește în oștire cu solda sa? Nici nu zice : Sau cine sădește vie și nu strânge aur sau nu culege întregul rod?, ci: și din rodul ei nu mănâncă? Și nici n-a zis: Sau cine paște turma și nu vinde mieii?, ci: și din laptele ei nu mănâncă? Nu zice din mieii turmei, ci din laptele ei, arătând prin aceasta că dascălul trebuie să se mulțumească cu o mică mângâiere și numai cu hrana trebuitoare. Aceste cuvinte sunt îndreptate contra celor ce vor a mânca totul și a culege întregul rod al viei. Așa a legiuit și Domnul, zicând: "Vrednic este lucrătorul de plata sa" (Mat. 10, 10). *Deci el arată în ce fel ar trebui să fie preotul. Fiindcă el trebuie a avea voinicia ostașului, îngrijirea păstorului și sârguința lucrătorului de pământ și pe lângă toate acestea, a nu căuta nimic mai mult, decât strictul necesar.*"

CURS DE SUPRAVIEȚUIRE ORTODOXĂ

alcătuit de fericitul întru pomenire părintele nostru

SERAFIM ROSE

INTRODUCERE

Rostul acestui curs este de a oferi o perspectivă asupra lucrurilor care se întâmplă în lume astăzi și de care ne lovim în viața de zi cu zi. Din păcate, fiecare confesiune creștină (catolici, mormoni, adventiști, protestanți și neo-protestanți de toate culorile) are propriul raționament și fiecare pretinde că a descoperit adevărul.

Însă Ortodoxia nu este la fel cu aceste curente ori sisteme de gândire, nefiind doar un altul printre atâtea. De multe ori, în Occident Ortodoxia este văzută ca o sectă plină de culoare, ca ceva care apare din când în când în peisaj cu icoane care plâng, etc. și din acest motiv apare ca fiind exotică. Însă Ortodoxia tocmai exotică nu este.

Punctul de vedere sectar asupra evenimentelor din lume este, așa cum îi spune numele – sectar, adică rupt, desprins de ceva (căci *sectă* vine de la *a secționa*). Acesta oferă o bucată din realitate, ce corespunde interpretării lor. La orice problemă, fie ea cât de complicată, sectarii vor avea un răspuns foarte simplu, argumentând că ce este dincolo de aceasta e de la diavol.

Multe din lucrurile care apar în lume au propria lor putere, energie. Astfel, ideile au puterea lor, la fel și sistemele politice sau mișcările artistice și culturale, întrucât fiecare din ele conține o sămânță de adevăr. Dar dacă nu înțelegem care e sămânța de adevăr și în ce fel este amestecată cu eroarea, ce e adevărat și ce e mincinos în elenu vom reuși să supraviețuim în lumea de azi. Iar creștinul trăiește în lume. Să știți că sectarul se salvează singur și îi mai

salvează pe toți cei care îi poate ține departe de realitate, în colțul lui îngust. Dar când cel salvat iese în lume și începe să pună întrebări, își pierde perspectiva sectară, pentru că ea nu e plauzibilă.

Punctul de vedere ortodox nu este în acest fel. Iar azi sunt puțini ortodocși... Calea mântuirii este strâmtă, dar dintre toate religiile trebuie să știm că Ortodoxia este singura religie a lui Dumnezeu. Ca atare, ea nu neagă facultățile pe care El ni le-a dăruit, și în mod deosebit rațiunea, adică facultatea prin care înțelegem Adevărul.

Ortodoxia este, deci, singura religie, întrucât este religia cea adevărată, religia lui Dumnezeu, care oferă răspuns la toate și care are înțelesuri cu privire la tot ce se întâmplă în lume. Aceasta nu presupune un răspuns absolut la orice, întrucât răspunsul absolut este caracteristica mentalității sectare. Ei au un răspuns imediat și simplist, pe care ți-l oferă fără niciun argument. În Ortodoxie, mințile noastre se deschid și se luminează, pentru că, deoarece avem Adevărul, nu ne este teamă de ce ar putea spune știința sau filosofia ori literatura sau arta. Nu ne e teamă de acestea, ci le privim având o înțelegere ortodoxă, cu mintea și inima deschise, pentru a vedea ce este bun în ele și pentru a înțelege ce are valoare și ce nu, dacă ne sunt folositoare sau dacă ne dăunează.

Astfel că noi privim fiecare fenomen, fără să spunem ca sectarii: e de la diavol, să-l îndepărtăm.

Vom vedea că sunt lucruri care nu au un răspuns imediat pentru o persoană care vede lucrurile din perspectivă ortodoxă și care nu pot fi explicate folosindu-ne doar despre cunoștințele referitoare la Dumnezeu, Sf. Treime sau Biserică.

Din păcate, am observat că nici măcar mediul universitar nu folosește rațiunea. Critica de artă devine un simplu pretext pentru exprimarea unor gusturi subiective; nu mai există deloc criterii obiective. În lumea de azi, noile credințe filosofice și idei periculoase nu sunt prezentate ca un fel de adevăra pe care îl putem detecta rapid că este fals, ci ca fiind *altceva*.

De exemplu, cei care se droghează îți vor spune: Descopăr astfel noi segmente ale realității. Ești împotriva acestor noi segmente de realitate? Sau împotriva unei explorări mai adânci a minții? De fapt, Sf. Părinți ne vorbesc despre această adâncime a minții, dar ce îi vei răspunde, căci el nu-ți prezintă un nou adevăr pe care să-l poți vădi: Este fals, ci îți oferă un fel de perspectivă nouă. Și atunci trebuie să te oprești și să te gândești: ce înseamnă asta? Care e latura mai adâncă a minții? Ce se întâmplă acolo? Trebuie să fii în stare să analizezi ce este în spatele acestei afirmații, căci ar putea să vină la tine și să te întrebe: Ar trebui să mă opresc sau să continui aceasta? E rău? Iar dacă tu îi spui: Drogurile sunt rele, el nu va fi convins, pentru că altcineva îi va da o explicație plauzibilă. Sigur că trebuie să-i spui: Oprește-te, e periculos. Dar trebuie să fii în stare să-i spui și *de ce* să se oprească.

Trebuie să fim în stare să înțelegem ce se întâmplă și de ce în știință, politică, artă, muzică, etc. De exemplu cum de s-a ajuns să poți cumpăra cd-uri cu muzică de la supermarketuri, ce încearcă muzica aceasta să îți facă și ce e în spatele ei.

Așadar, înainte de toate trebuie să înțelegem care e istoria lumii, care sunt forțele care au dat contur acesteia. Lucrurile nu sunt foarte complicate dacă înțelegem că există Dumnezeu și există diavolul. Că istoria lumii se desfășoară între aceste două tabere și că *inima omului este câmpul de luptă*.

Dacă citim Vechiul Testament, vom descoperi o istorie fascinantă, dar complet diferită de alte istorii ale altor popopare. Istoricii altor popoare fac cronici ale crimelor și dezastrelor, dar nu oferă niciun înțeles. Ca atare, istoriile lor sunt o sumă de evenimente apărute la întâmplare și care nu au niciun înțeles. Dar istoria lui Israel are ceva adânc, e istoria poporului ales al lui Dumnezeu , care se desfășoară între respectarea poruncilor date de El și călcarea lor. Istoria aceasta depinde de felul în care poporul urmează lui Dumnezeu sau se înstrăinează de El.

În Noul Testament, istoria lui Israel devine istoria Bisericii, noul Israel. Astfel, istoria omenirii de la întruparea lui Hristos până în prezent este istoria Bisericii și a acelor oameni care fie au slujit-o, fie s-au împotrivit ei. Istoria de după Hristos capătă înțeles doar dacă vedem că există un plan în desfășurare, adică planul lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor. Iar pentru a pricepe cum se manifestă acest plan în istorie, trebuie să ai o perspectivă corectă asupra ceea ce înseamnă mântuirea, respectiv o perspectivă ortodoxă.

Toate celelalte perspective aparțin aceleași mentalități, cea occidentală, care odată a fost ortodoxă și ea. Aceasta se vede în stilul iconografic din Italia secolului XII, dar pierdut apoi, ori în muzica laică occidentală ce s-a dezvoltat din cea bisericească, dar care s-a despărțit definitiv de ea.

În istoria occidentală a ultimului mileniu întâlnim un șir lung de ridicări li căderi de națiuni, monarhii, principii (monarhic, democratic), instituții politice, sisteme filosofice, care par a nu avea nimic în comun cu Ortodoxia. Cum să le înțelegem din perspectivă ortodoxă?

Aceasta este ținta cursului de față.

CUVÂNT DE LA PATERIC

Avva Pimen (prăznuit în 27 august) a trăit în secolul al IV-lea, în pustia Egiptului, fiind ucenic al marilor Cuvioși Macarie Egipteanul, Ioan Colov și Moise Arapul (prăznuit și el în această săptămână, în 28 august, deci la o zi după ucenicul său). Este unul dintre cei mai citaţi părinţi în Pateric, având 204 cuvinte de folos.

Iată cum răspunde Avva la întrebarea unui frate: Ce voi face nefolositoarelor mele prieteşuguri pe care le am?

Zis-a bătrânul: Este vreun om care trage să moară și ia aminte la prieteşugurile lumii acesteia? Nu te apropia, nici te atinge de dânsele și singure se înstrăinează.

Şi iar l-a întrebat un frate: Cum pot să mă socotesc pe mine mai prejos decât ucigaşul?

Şi i-a răspuns lui: De va ajunge omul la cuvântul acesta și de va vedea vreun om ucigând, zice: acela a făcut numai acest păcat, iar eu ucid în fiecare zi.

DIN CUVINTELE PĂRINTELUI ARSENIE

A fi creștin însemnează mai mult decât apartenenţa ta doctrinară la creştinism. A crede în Iisus înseamnă mai mult decât semnifică vorbele. Iată ce înseamnează: a te strămuta din tine în El; înseamnează a-L face pe El inima ta; înseamnează să ai un moment, o clipă în viaţa ta în care te-ai întâlnit real cu Iisus - , clipă care să nu-ți ajungă viaţa întreagă de-a o desfășura între oameni.
(Din volumul „Scrieri inedite")

DIN SCRIERILE SFINȚILOR SĂPTĂMÂNII

Sf. Ioan Carpatiul, scriitor filocalic (prăznuit în 25 august)

Să nu ne topim de grijile celor trebuincioase trupului, ci să credem din tot sufletul lui Dumnezeu ... Iar dacă te îndoiești și nu crezi că are grijă de tine ca să te hrănească, privește la păianjen și gândește-te cât de mult se deosebește omul de păianjen. Nimic nu este mai slab ca el, nimic mai fără de putere, căci nu are averi, nu face călătorii peste mări, nu se judecă, nu se mânie, nu adună în jitnițe, ci-și duce viața în desăvârșită blândețe, cumpătare și liniște, nu iscodește cele al vecinilor, ci face numai lucrurile sale, iar în ocupația sa, rămâne într-o pașnică și netulburată liniște, spunând, parcă, celor ce iubesc lenea, doar atât: „Cel ce nu voiește să lucreze nici să nu mănânce!" ... În această stare liniștită petrecând firavul și neînsemnatul păianjen și neîngăduindu-și nicidecum să umble pe afară, nici să rătăcească încoace

sau încolo cum i se năzare prin minte, nici să se ostenească și să muncească la nesfârșit, Domnul, care „locuiește în cele înalte și spre cele smerite privește” (căci nimic nu e mai smerit ca păianjenul), îi trimite în fiecare zi mâncarea aproape de ungheţul lui, făcând să cadă în pânza lui micile musculițe de care are trebuință.

CALENDARUL MĂRTURISITORILOR

STUDENTUL GHEORGHE NIȚESCU

„Suferința noastră a fost pentru ceea ce e mai înalt. Şi în primul rând pentru Dumnezeu.”

Acum 67 ani, pe 25 august, trecea la Domnul Gheorghe Nițescu, unul dintre studenții mărturisitori care au cunoscut iadul închisorii Pitești. Cei dintre noi, care am fost acolo în pelerinaj acum 3 ani, ne amintim cu inima înfiorată acele locuri cumplite, dar, în același timp, pline de har, crucea și altarul de jertfă al celor mai buni tineri pe care i-a avut România postbelică.

Iată câteva cuvinte scrise de părintele mărturisitor Gheorghe Calciu-Dumitreasa, despre Gheorghe (Goe) Nițescu:

„Când, peste câteva zile, a fost adus în celulă Goe Nițescu, era atât de îngrozitor bătut, fața lui era atât de umflată, încât carnea de pe un maxilar îi atârna ca două guși imense și sângerânde până spre umăr. Ochii nu erau decât două despicături înguste, acoperite de pleoapele umflate și nasul lung de Cyrano avea acum dimensiunile unui năsturaș.

Goe Nițescu... Student la Politehnică, de o incredibilă larghețe sufletească și de un umor inepuizabil, care nu jignea niciodată pe nimeni.

Lunile pe care le-am petrecut cu el în diferite celule, cu intermitențe, m-au făcut să-l iubesc temeinic, ca pe cel mai bun om. Râdeam împreună de clipa aceea dramatică a conștiinței noastre din celula Securității, iar când ne-am reîntâlnit mult mai târziu la Pitești, cu ocazia unei vizite medicale, am rămas mut. Goe era umflat ca atunci. Pielea lui galbenă și pergamentoasă era lucie și prin porii deschiși curgeau picături mici de apă. Detaliile feței lui se rotunjiseră, pierzându-și ascuțișurile, iar piciorul îi era enorm.

- Ce s-a întâmplat, Goe? l-am întrebat prin colțul buzelor, de teamă să nu ne vadă gardianul că vorbim.

A încercat din nou să glumească:

- Nu știu, Ghiță. De mâncat nu mănânc mai nimic, dar burta-mi crește necontenit. Cred că am să nasc!

La scurtă vreme după aceea Goe a murit. Fără să se plângă, fără să protesteze. A murit probabil cu o glumă în gând, pe care n-a mai reușit să o articuleze. Oamenii spuneau că loviturile primite la anchetă, date cu cizma sau cu pumnii, i-au distrus ficatul și a făcut o ciroză care l-a dus cu pași repezi la moarte. Într-o zi am văzut pe fereastra celulei deținuți de drept comun încărcând un sicriu din scânduri vechi. În căruța închisorii trasă de doi boi placizi, era ultimul drum al alui Goe Nițescu, *un tânăr de douăzeci și trei de ani, care nu știuse ce este răutatea, nu urâse și nu blestemase.”*

Sfântul Sfințitul Mucenic Cosma Etolul, cel întocmai cu Apostolii

" Cuvântul tău s-a arătat prin Duhul cel Dumnezeiesc ca o rouă cerească sufletelor secătuite; dar, o, Sfinte Cosma, de Dumnezeu-înțelepțite, rourează și inimile noastre aprinse de cărbunii patimilor cu ploaia învățăturilor tale. " (Sedealna Sfântului Cosma)

Sfântul Cosma Etolul s-a născut în Megalo Dendron (Etolia, Grecia), în anul 1714, din părinți binecredincioși și a primit la Botez numele de Constas.

A urmat școala publică sub povățuirea unui ierodiacon, iar în anul 1749 s-a înscris la Atoniadă, Academie atonită aflată sub tutela mănăstirii Vatoped. În perioada de decădere a acestei Academii, s-a retras la mănăstirea Filotheu, unde a primit tunderea în monahism și numele de Cosma. Mai târziu, după ce a fost hirotonit preot, pentru a-i călăuzi pe calea mântuirii pe compatrioții săi aflați de peste patru secole sub dominație turcă, și pentru a-i întări în credință, a început cu binecuvântarea părinților mănăstirii și a patriarhului Constantinopolului, o lucrarea misionară de amploare în întreaga Grecie și chiar dincolo de granițele ei. Propovăduia mai ales în acele zone unde lipseau bisericile și preoții, însoțind predicile de semne și minuni, căci primise de la Dumnezeu darurile proorociei și al facerii de minuni. Când ajungea într-un sat le cerea localnicilor să ridice o cruce mare de lemn în piața satului și de lângă Sfânta Cruce le predica sătenilor, mulți din cei care îl ascultau nefiind nici măcar botezati.

Timp de 25 de ani Sfântul Cosma a călătorit în întreaga Grecie, în insule și în Albania, înființând peste 200 de școli grecești și o mie două sute de școli primare, case de caritate și biserici rurale. Pe cei bogați îi îndemna să cumpere cristelnițe mari, pe care le dăruia bisericilor ca în ele să fie botezați copiii creștinilor cum se cuvine. Oriunde mergea Sfântul îi îndemna pe creștini să nu lucreze duminica, să nu facă târg, nici alte lucrări, ci să meargă la slujbe. Iar pe câți nu îl ascultau Dumnezeu îi pedepsea în diferite chipuri: unui om care și-a făcut negoțul duminica i s-a uscat mâna, unei femei care a frământat pâine duminica, atunci când a scos-o din cuptor, a găsit-o roșie, ca și cum ar fi frământat-o cu sânge, unuia i-a căpat boul, altul s-a îndrăcit pentru că nu au cinstit cum se cuvine duminica. Într-un sat o femeie care il cinstea mult pe Sfântul Cosma, a luat apa cu care acesta și-a spălat fața și a păstrat-o într-un vas de sticlă. Și în ea a crescut o iarbă numai cu două fruze, care s-a făcut mare cât vasul fără să aibe rădăcini. Apa nu și-a schimbat deloc culoarea, ci a rămas proaspătă un an întreg și a făcut multe vindecări după cum a dat mărturie această femeie.

În anul 1779, la vârsta de 65 de ani, Sfântul Cosma a primit moarte mucenicească în Albania. Musulmanii l-au condamnat la moarte prin spânzurare, apoi dezbrăcând cinstitului lui trup, l-au aruncat într-un râu cu o piatră mare în jurul gâtului. După trei zile, un preot evlavios care s-a dus cu barca să-l caute, a văzut trupul sfântului plutind pe apă și stând drept ca și cum ar fi fost viu. L-a scos din apă, l-a îmbrăcat în rasa lui și l-a dus în biserica din satul Kolikondasi și l-a îngropat cu cinste în pronaosul ei.

Multe minuni s-au petrecut chiar în vremea adormirii și îngropării sale, căci o femeie demonizată care era de față în vremea înmormântării, s-a tămăduit văzând sfintele moaște. Iar unul dintre călăii săi, care și-a pus pe cap camilafca sfântului, bătându-și joc de el și s-a îndrăcit degrab, s-a dezbrăcat de haine și a început să strige că el l-a omorât pe sfânt. După aceasta a fost închis în temniță, unde și-a dat sufletul în chip rău. Deasemenea, deasupra crucii așezate în locul unde sfântul propovăduise pentru ultima oară, după adormirea sa, creștinii vedeau în fiecare noapte o lumină. Și la mormântul sfântului s-au săvârșit o mulțime de minuni, multe femei sterpe, închinându-se la mormântul său și luând de acolo pământ, la scurtă vreme au devenit mame.

Sfântul Cosma Etolul este prăznuit în ziua de 24 august. Prin activitatea sa misionară, el a contribuit atât la renașterea duhovnicească, cât și la redeșteptarea sentimentului național ale poporului grec, în conștiința căruia a rămas ca una dintre personalitățile bisericești de seamă din secolul al XVIII-lea.

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

File de Pateric românesc

Părintele Dometie Trihenea

„O, popor binecredincios! Nu ştiu ce să admir întru tine! Iubirea de Dumnezeu, râvna pentru biserică, îndurarea, dărnicia, evlavia sau iubirea de străini? Căci cu acestea am îmblânzit hoardele năvălitoare ale popoarelor păgâne, care râvneau la bunurile ţării noastre. De aceea, cred că nu există sub soare alt popor mai milostiv şi răbdător decât poporul 8ecto. (...) Deşi aici în Muntele Athos n-am avut o mănăstire a noastră în care să se laude Dumnezeu în grai românesc, totuşi călugării români sunt consideraţi pe drept cuvânt dintre cei mai evlavioşi, mai smeriţi şi iubitori de linişte şi nevoinţă".

Aşa mărturisea în urmă cu ceva vreme Părintele Dometie Trihenea (1909-1986), o mare personalitate a monahismului românesc, dar şi athonit contemporan.

S-a născut pe 8 iunie 1909 în Tilişca Sibiului, primind la Botez numele de Dumitru. Părinţii săi, Dumitru şi Maria Trihenea, erau mari mocani şi crescători de oi. De mic i-au dat o frumoasă educaţie religioasă.

În anul 1915, când avea doar 6 ani, părinţii l-au lăsat în grija bunicilor, iar ei s-au dus cu turmele de oi spre gurile Dunării şi Marea Neagra în transhumanţă, după obiceiul ardelenilor. Apoi a venit primul război 8ectora, şi părinţii n-au mai putut veni acasă. După mai mulţi ani au murit în Crimeea, lăsând orfani doi copii la Tilişca şi alţi doi acolo, care mai târziu s-au căsătorit departe, fără a se cunoaşte unii cu alţii.

Copil fiind, a văzut-o pe Maica Domnului călăuzindu-l către mănăstirile Sfântului Munte, astfel că, împreună cu un alt tânăr, la doar 13 ani, pleacă spre Sfântul Munte conduşi de ieromonahul Diomid Velasa, ardelean din Mărginimea Sibiului care trăia la Athos din tinereţe. Se aşază la Chilia românească „Sfântul Ipatie".

În anul 1929 este tuns călugăr, primind numele de Dometie. În 1937 a fost hirotonit diacon şi preot. Ajunge stareţul Chiliei şi apoi Duhovnic.

În anul 1965 este făcut arhimandrit şi numit stareţ al **Mănăstirii Zografu**, zidită de Ştefan cel Mare şi Sfânt, pe care a povăţuit-o aproape zece ani, contribuind mult la înnoirea ei.

A fost primul călugăr 8ecto care a fost stareţ la una din cele 20 de mănăstiri împărăteşti din Athos.

Timp de 15 ani a avut şi slujirea de duhovnic al părinţilor de la **Mănăstirea Constamonitu**.

Părintele Dometie Trihenea a fost protagonistul unui moment istoric mai puţin cunoscut. La sfârşitul lunii martie 1976, părintele Dometie, împreună cu părinţii Neofit Negară şi Veniamin Popa, a mers la Atena pentru a se întâlni cu Nicolae Ceauşescu, sosit într-o vizită oficială în Grecia. Arhimandritul i-a cerut lui Ceauşescu să-şi folosească toată influenţa pe lângă guvernul grec pentru a permite venirea mai multor 9ector români, care să ducă mai departe viaţă monahală în Athos. Aşa cum s-a dovedit ulterior, apelul a fost ascultat.

Preţuit şi iubit pretutindeni în Sfântul Munte, Părintele Dometie Trihenea trece la Domnul la 20 noiembrie 1986.

Părintele Arhimandrit Dometie Trihenea (cu toiag şi cruce 9ectoral) în anul Domnului 1968, egumen la mănăstirea Zografu, cu obştea din Zografu.

Slăbirea monahismului vine dinăuntru, din pricina slăbirii credinţei, a dragostei şi râvnei noastre pentru Hristos, ceea ce este mult mai greu şi cu anevoie de vindecat.

Suntem călugări din veacul XX şi, odată cu schimbarea lumii, în general, s-au schimbat toate, a slăbit şi viaţa duhovnicească din mănăstiri, s-au împuţinat şi călugării, au slăbit credinţa în Dumnezeu, dragostea, viaţa de rugăciune şi râvna pentru jertfă. Căci călugăria este mai întâi o jertfă totală de sine.

Pe călugării buni îi dau Duhovnicii buni!

În cele din urmă vor rămâne foarte puţini monahi, dar vor fi ca sarea în bucate.

Călugării şi mănăstirile să caute cu scumpătate şi evlavie trecutul luminos al înaintaşilor noştri, Vieţile Sfinţilor şi cuvintele de învăţătură ale Părinţilor, vetrele mănăstirilor şi schiturilor noastre, şi este de ajuns. Nu avem decât o singură cale de urmat: să mergem pe urmele lui Hristos şi să trăim Evanghelia lui Hristos! Să mângâiem poporul lui Dumnezeu şi să fim tuturor făclie aprinsă în sfeşnic. Altfel, nu ne putem mântui nici pe noi, nici pe alţii".

(Părintele Dometie)

Chilia românească „Sfântul Ipatie" din Muntele Athos

Monahia T

INTERVIUL SĂPTĂMÂNII

CU ACTRIȚA GIORGIANA-ELENA POPAN DESPRE FILMUL VIAȚA SF. IOSIF ISIHASTUL

La începutul acestui an a avut loc premiera filmului documentar *Viața Sf. Iosif Isihastul*, film care prezintă viața Sf. Iosif, cunoscut de mulţi ca Gheron Iosif, unul dintre marii Părinţi athoniţi care, la începutul veacului al XX-lea, a readus suflul Rugăciunii inimii în lumea ortodoxă. Filmul a fost realizat sub directa coordonare a părinților de la mănăstirea Vatopedu și îl are în rolul principal pe cunoscutul actor Jonathan Jackson, american convertit la Ortodoxie. Documentarul a câştigat 5 premii la London Greek Film Festival 2020. Stăm de vorbă azi despre film cu Giorgiana, actrița din obștea noastră.

Reporter: Acest film a stârnit un mare interes, nu doar în mediile ortodoxe, ci în toată lumea. Ce ne poţi spune despre felul în care este realizat?

Giorgiana: Multe filme care prezintă vieţi de sfinţi sunt făcute diletant, chiar pueril și ele nu cuceresc deloc publicul, nici măcar pe copii, darmite pe un adult. Acest film este bine editat și cu un montaj de calitate. Toată echipa a depus o muncă enormă, se simte aceasta și e de apreciat fiecare efort. Imaginile sunt foarte vii, te cuceresc, iar momentele de realitate, în care apar părinţii athoniţi din zilele noastre, îi dau o greutate.

Ceea ce au încercat a fost să surpindă toată viața Sf. Iosif, nu doar o fațetă sau o nuanță, ca atare s-a creat o imagine generală, în care nu există un punct culminant, ci doar momente. Este un film artistico-documentar, acesta e genul în care l-aș încadra.

Aş fi dorit un aer mai auster al filmului, pentru a fi mai veridic. Mă refer la imaginile splendide cu păduri şi mare, care au un uşor iz de vacanţă. Iar efectele speciale putea fi mai bine lucrate, având în vedere tehnica din zilele noastre. Poate și la chipul actorului se putea interveni mai mult, căci sfântul trece prin mai multe etape și stări, dar fața actorului rămâne aproape neschimbată.

Reporter: Ce părere ai despre felul în care Jonathan Jackson joacă acest rol?

Giorgiana: Este de apreciat faptul că actorul și-a asumat să joace un asemenea sfânt, încercând să-l pună într-un cadru – lucrare extrem de grea. Pentru un actor este foarte greu să interpreteze toată complexitatea unui sfânt. E greu să interpretezi un simplu om, darmite un sfânt! Iar pe Jonathan Jackson îl simţi că trăieşte din interior, că e ortodox și nu doar un simplu actor care încearcă să joace un sfânt.

Însă părerea mea este că se putea mult mai mult. Dacă eşti ortodox din neam, simţi anumite nuanţe, care nu sunt atât de puternice în film. Și aici mă gândesc la actorul care joacă în filmul *Ostrov*. Viaţa sfinţilor este prin excelenţă intensă, iar actorul rus juca intens. Cred că și în acest film se putea mai mult. Adică sunt scene pe care vrei să le joci, pentru că sunt ofertante, de exemplu o situaţie de criză. Acea scenă poate fi dezvoltată pe mai multe faţete, ca nuanţe de interpretare, ca stări, etc. Eu, când am citit viaţa lui Gheron Iosif, o vedeam în imagini mult mai intense. De exemplu, în scenele în care sfântul se luptă cu diavolii în fiecare seară se vede o nuanţă mai romanţată, mai uşoară, nu aş zice hollywoodiană, dar mai uşor digerabilă pentru public. Poate ar fi fost mai bine să-și fi ales o idee, un filon pe care să meargă, o nuanță pe care să o pună în valoare prin personaj și atunci ar fi fost rezolvată problema - actoricește vorbind.

Însă trebuie să recunosc că jertfa actorului este senzaţională. E minunat că a avut curajul să facă un asemenea film, având în vedere neamul ne-ortodox în care a crescut și mediul actoricesc în care s-a format. Dumnezeu și Sf. Iosif să-i răsplătească jertfa!

Reporter: Există o parte din film pe care ai apreciat-o în mod desosebit?

Giorgiana: Filmul e bine echilibrat de mărturia părinților athoniți, parte din ei fiind fiii duhovnicești ai Sf. Iosif. Momentele în care apar, fiind autentice, cuceresc și dau greutate și veridicitate filmului. Îi vedem umplându-se de Duh Sfînt și de lacrimi când vorbesc despre părintele lor și acesta a fost printre cele mai cuceritoare aspecte.

Reporter: Consideri de folos acest gen de filme, atât pentru un ortodox, cât și pentru cei de alte credinţe?

Giorgiana: Mi se pare de folos în primul rând pentru orice om care nu cunoaşte viaţa lui Gheron Iosif și nu a citit nicio carte despre el, scrisă de fiii săi duhovnicești, apropo de experiența trăită în Sf. Munte. Pentru cei începători recomand filmul, dar trebuie să spun că cele mai importante rămân cărţile.
Mă bucur că se dezvoltă această lume a filmelor ortodoxe de calitate, chiar dacă nu sunt întru totul artistice.

PAGINA TINERILOR

IMPRESII DIN TABĂRĂ

Nevoia de a petrece un timp împreună pe care o resimt adolescenții și tinerii din obștea noastră s-a concretizat anul acesta în mult așteptata tabără de vară de la Roșia, eveniment poate cu atât mai prețuit, cu cât până acum câteva săptămâni era nesigură materializarea lui, din motivele de pandemie binecunoscute.
Dar iată-i că au pornit, 20 de tineri dornici de a ieși din oraș, de a se relaxa, de a petrece timpul împreună, spre o mai bună cunoaștere. Giorgiana, actrița noastră, ajutată de câteva surori inimoase din obște, este cea care a gândit și organizat tabăra. S-au distrat, au muncit, au hoinărit pe dealuri, au făcut Paraclisul Maicii Domnului împreună. În acest număr consemnăm câteva impresii la cald, trimise de tineri:

Cu ce gând ai plecat în această tabără?
Maria: Voiam neapărat să mă rup puțin de oraș, mai ales din cauza oboselii și surmenajului cauzat de sesiune. Am simțit nevoia de odihnă și reîncărcare și știam că în tabăra asta le voi găsi pe amândouă.

Între tineri se află și câțiva care nu sunt din obștea noastră. Cum a fost adaptarea la un grup nou?
Costi: Adaptarea s-a întâmplat treptat, dar totodată destul de repede, întrucât colectivul obștii este unul plin de tineri cu o bunătate inimaginabilă și o dorință extrem de ridicată de a cunoaște persoane noi. În urma adaptării la obște am reușit să-mi dau seama că în ea simt siguranță, încredere, înțelegere, pace și liniște. De asemenea, atmosfera este una plăcută, toate acestea mă fac să mă simt ca un membru al acestei mari familii.

Care activități ți s-au părut cele mai interesante?
Bianca: Cele mai interesante au fost cele în care am ajutat direct pe cineva, și anume am contribuit la renovarea unei case din sat folosind metode tradiționale, cum ar fi lipirea chirpiciului pe casă (chirpiciul este pământ amestecat cu paie, nisip și apă și frământat cu picioarele).

Majoritatea suntem oameni de oraș, de bloc mulți dintre noi, deci cu o viață comodă și alte preocupări decât cele dintr-o gospodărie de la țară. Nu ți-a fost greu să schimbi mediul, fie și numai pentru câteva zile?
Alexandru: Mediul a fost unul care a cerut implicare și colaborare, deci faptul că a existat comuniune ne-a ajutat mult să trecem mai ușor peste toate și să ne adaptăm la orice situație.

Un gând de final despre tabără.
David: Această experiență nu o voi uita prea curând. O recomand tuturor adolescenților care vor să se descopere și să își găsească un colectiv care le va fi alături la greu. Aici sunt oameni numai cu calități constructive, bazate pe dezvoltarea personala a tuturora. Mie mi-a plăcut enorm să fiu lângă niște oameni care respectă pe toată lumea, indiferent de aspectul fizic, personalitate, fiind deschiși la nou.

CĂRȚI BUNE DE CITIT

”Dacă aş scrie monografia vremurilor noastre, i-aş da titlul „Oameni fără prezent”. În aceste condiții, omul își observă prezentul abia pe patul de moarte, când aude din gura medicului că pentru el nu există niciun mâine. Din păcate, acest prezent este puţin atractiv. Şi cu acest ”happy end” ia sfârşit lungul film al vieţii fiinţelor bipede, lipsite de penaj, dar împovărate de nebunia goanei după ziua de mâine, Nu crezi, maestro, că e vorba de o risipă paradoxală?...”

Am inserat la începutul recenziei mele acest fragment, care mi se pare grăitor pentru vremurile prezente.

În spatele poveştilor relatate, cărţile ascund adesea adevărate lecţii de viaţă care te uimesc, te marchează prin profunzimea lor. O astfel de carte este și romanul „Vraciul. Profesorul Wilczur”, scris de autorul polonez Tadeusz Dołęga-Mostowicz la finalul perioadei interbelice, fiind publicat în 1939.

Este un roman realist, modern, obiectiv, structurat în două părți ample și cuprinde viața unui renumit medic chirurg din Varşovia interbelică, perioadă în care a avut loc un boom al medicinei. Începutul romanului îl surprinde pe genialul chirurg, Rafal Wilczur, care în urma unui atac își pierde memoria pentru aproape două decenii. Cu toate acestea, încet, încet realizează faptul că deține vaste cunoștințe medicale pe care, însă, nu își poate aminti de unde le-a căpătat și continuă să-și practice instinctiv meseria, cu ustensile improvizate si împrumutând multe leacuri tradiționale. Fostul prinţ, acum cerşetor, va câştiga simpatia oamenilor și renumele de „vraci”, dar și antipatia unor medici invidioși care îi vor pune bețe în roate. Acesta este doar firul epic, dar în jurul său se dezvoltă numeroase alte intrigi si personaje. Pe parcursul romanului, Wilczur încetează chiar de mai multe ori să fie personajul central, pentru ca, de fiecare data, acțiunea să conducă din nou înapoi la el.

În continuare, este impresionant modul în care Rafal Wilczur își recunoaște și recapătă fiica, memoria și felul în care este disprețuit de cel care i-a fost cândva discipol, felul în care cel ce i-a periclitat imaginea ajunge să îi devină pacient, profesorul lăsând la o parte orice urmă de reproș sau ură îi arată o bunătate aproape supranaturală, avand un suflet care știe ce este iertarea.

În câteva cuvinte, „Vraciul” este o poveste fascinantă despre sacrificiu și suferință, despre bunătate și compasiune, despre fatalitatea sorții și sfidarea ei, este o poveste care ne învață că fericirea este doar în noi și nu depinde de carieră,

cei din jur sau locul în care ne aflăm. Toate acestea sunt amăgiri, frânturi de fericire. Adevăratele valori le găsim în simplitate, în ajutor dezinteresat și în bine.

Pe mine, personal, cartea m-a mişcat profund, m-a maturizat și totodată mi-a oferit sfaturi neprețuite de urmat.

Aş mai adăuga în final, câteva citate impresionante din acest roman:

„Chemarea medicului, răsună iar vocea lui, este creaţia celei mai mari şi mai nobile iubiri, a iubirii faţă de aproapele nostru, sădită în inimile noastre secătuite. Chemarea medicului înseamnă credinţă în frăţie. Înseamnă dovada cea mai înaltă a comuniunii umane. Iar când veţi porni în lume, ca să vă îndepliniţi menirea, ţineţi minte în primul rând un lucru: iubiţi oamenii."

"Este o artă să ştii să asculţi."

"Oraşul e un monstru. A pus între om şi pământ asfalt şi beton. De unde să-şi ia omul sentimentele? Sentimentele vin din pământ, ca toate sevele vitale. În oraş seacă, se fărâmă, se prefac în pulbere, rămâne numai creierul înfierbântat de lupta pentru existenţă, creierul care nu este capabil să gândească, ci numai să combine! Să plănuiască tot felul de maşinaţiuni. Mai repede, mai mult, mai abil. Omul nu se mai vede pe sine, nu mai vede lumea."

"Uneori, conştiinţa devine cea mai mare tortură. Mai ales atunci când omul încetează să mai creadă în el însuşi, când începe să se dispreţuiască şi să-i fie silă de el, când foloseşte cinismul ca pe un coş de gunoi cu care vrea să acopere ce a mai rămas nobil în el, socotindu-l inutil."

Şi un citat de la finalul cărţii, în care un prieten ii adresează chirurgului următoarele cuvinte:

„În vremurile de astăzi, când mintea există numai pentru a face rău, ce este prostia dacă nu cel mai de preţ bun? Şi ce este binele dacă nu înțelepciune? Viața devine un paradox. Atunci, poate înțelept e și faptul că tu trăiești pentru a aduce fericire altora."

Ioana , clasa a XII-a

ANUNȚURI

- Să pomenim în rugăciuni pe frații noștri, Alexandru și Adriana (fiica surorii Ileana de la Bodrog), întrucât sâmbătă, 22 august, de praznicul Sf. Brâncoveni, s-au unit în Taina Cununiei.

ŞTIRI

19 august: Schimbarea la Față pe stil vechi

Anul acesta, praznicul Schimbării la Față pe stil vechi a fost prăznuit pe Muntele Taborului fără să fie îngăduită prezența credincioșilor în mănăstirea care este pe locul unde Mântuitorul S-a schimbat la față. La priveghere a slujit Teofil, patriarhul Ierusalimului, alături de alți ierarhi, iar poporul a stat la poalele muntelui, primind de la Dumnezeu mângâierea vederii norului.
Sursa orthodoxtimes.com

Scrisoarea Patriarhului României adresată Ministrului Educației privind ora de Religie

Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a adresat o scrisoare Doamnei Prof. Monica-Cristina Anisie, Ministrul Educației și Cercetării, cu privire la asigurarea prezenței disciplinei școlare Religie în trunchiul comun, în noile Planuri-cadru pentru învățământul primar, gimnazial și liceal.

Patriarhul Daniel abordează și subiectul evaluării elevilor la această disciplină, pe bază de note, nu prin calificative.
„Evaluarea face parte din specificul oricărei materii şcolare; aşadar, este necesară şi la ora de Religie. Lipsa evaluării elevilor la ora de Religie sau găsirea unor soluţii alternative la notă constituie un afront adus statutului acesteia ca disciplină şcolară", precizează Patriarhul Daniel.
Sursa basilica.ro

Arhiepiscopia Aradului a inaugurat proiectul „Cantina Sfântul Nicolae – Serviciul Masa pe roți pentru bunicii comunității"

Arhiepiscopia Aradului a inaugurat marți la Arad proiectul „Cantina Sfântul Nicolae – Serviciul Masa pe roți pentru bunicii comunității". Reprezentanții eparhiei au prezentat proiectul într-o conferință de presă organizată la Seminarul Teologic Ortodox din Arad.

Cantina „Sfântul Nicolae" va prepara și distribui hrană caldă pentru 170 de persoane vârstnice și vulnerabile social.
Proiectul are o durată de doi ani și jumătate.
Sursa basilica.ro

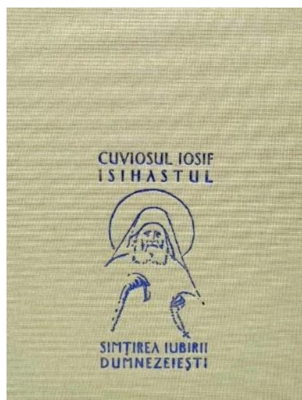
Biserica prigonită în Canada

Încă din luna iulie, oficialitățile din Toronto au comunicat Bisericii interzicerea împărtășirii credincioșilor din cauza pandemiei Covid. „Nu pot să-mi exprim în cuvinte dezamăgirea și tristețea. Nu vă pot vorbi despre Hristos și credință.

Cred că acum putem doar să cerem iertare lui Dumnezeu pentru puţina noastră credinţă, pentru slăbiciune, să ne ierte că nu putem păstra binecuvântarea cea mare a credinţei ortodoxe”, spunea credincioşilor unul dintre preoţii ortodocşi din Toronto.
Sursa orthodoxtimes.com

LIBRĂRIA LOGOS NE RECOMANDĂ

Gheron Iosif Isihastul,
Simţirea iubirii dumnezeieşti

Cartea de faţă este cea mai tulburătoare mărturie a unui monah contemporan despre vederea lui Dumnezeu, despre iubirea dintre el şi Dumnezeu, despre simţirea sensibilă a iubirii dumnezeieşti. Prin această lucrare, Cuviosul Iosif Isihastul se adaugă celor mai mari exegeţi ai iubirii dumnezeieşti din toate timpurile: Sfântul Apostol Pavel, Sfântul Ioan Evanghelistul, Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfântul Maxim Mărturisitorul, Sfântul Simeon Noul Teolog, Sfântul Grigorie Palama... Gheron Iosif a atins vârful şi plinătatea existenţei, a trăit unirea cu Dumnezeu în iubirea dumnezeiască. Împărtăşirea de iubirea dumnezeiască îi este cheia deslușirii şi vederii sensului ultim al existenţei, al vieţii de aici şi de dincolo. Este un înflăcărat, un îndrăgostit de Dumnezeu. Arde continuu, aprins de simţirea iubirii dumnezeieşti şi de dorinţa de a împărtăşi şi celorlalţi calea care duce la aceasta. Din ceata numeroasă a Părinţilor contemporani, Cuviosul Iosif Isihastul se desprinde ca cel mai entuziast martor al iubirii dumnezeieşti. Forţa mărturiei lui este de nestăvilit. Te cuceresc fără drept de apel cuvintele lui.